

Sygn. akt VIII U 2170/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Protokolant:	Katarzyna Stefańczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2014 r. w Gliwicach

sprawy J. T. (T.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym z tytułu działalności gospodarczej i składki na Fundusz Pracy

na skutek odwołania J. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 24 czerwca 2013r. **nr** (...)

z dnia 24 czerwca 2013r. **nr** (...)

z dnia 26 sierpnia 2013r. **nr** (...)

1. umarza postępowanie w zakresie decyzji z dnia 24 czerwca 2013r. za okres od 1 października 2000r. do 14 kwietnia 2004r. i od 1 września 2004r.;
2. oddala odwołanie w pozostałej części;
3. zasądza od ubezpieczonego na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Mariola Szmajduch

VIII U 2170/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 24 czerwca 2013r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. stwierdził, że w okresie od 1 stycznia 1999r. do 14 kwietnia 2004r. oraz od 1 września 2004r. do nadal J. T. podlega obowiązkowo

ubezpieceniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w związku z posiadaniem wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nr (...).

Kolejną decyzją z tej samej daty, nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. stwierdził, że w okresie od 1 stycznia 1999r. do 14 kwietnia 2004r. oraz od 1 września 2004r. do nadal J. T. zobowiązany jest do opłacania składek na Fundusz Pracy za wskazany okres, w którym podlega obowiązkowo ubezpieceniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

Następnie w związku z wniesieniem przez ubezpieczonego odwołania od powyższych decyzji organ rentowy zweryfikował swoje dotychczasowe stanowisko i decyzją z dnia 26 sierpnia 2013r. zmienił częściowo powyższe decyzje w ten sposób, że uznał, iż J. T. podlega obowiązkowo ubezpieceniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, a także jest zobowiązany do opłacania z tego tytułu składek na Fundusz Pracy za okres od 1 stycznia 1999r. do 30 września 2000r.

Wydając ww. decyzje, organ rentowy powołał się na przepisy ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 205, poz. 1585). W oparciu o posiadaną dokumentację organ rentowy ustalił, że J. T. zgodnie z posiadaniem wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nr (...) od 17 maja 1995r. do nadal jest osobą prowadzącą działalność gospodarczą. ZUS zauważył również, że odwołujący w okresie od stycznia 2002r., został przez kilku płatników składek zgłoszony do ubezpieczeń społecznych jako pracownik, jednak równocześnie niektórzy z jego pracodawców w raportach imiennych wykazywali z tego tytułu podstawy wymiaru składek niższe niż obowiązujące w tym czasie najniższe, bądź minimalne wynagrodzenie. Z kolei pozostali pracodawcy ograniczyli się wyłącznie do złożenia dokumentacji zgłoszeniowej, a równocześnie nie składali już w dalszym okresie jakichkolwiek dokumentów rozliczeniowych. Dalej organ rentowy powołał się na informację Drugiego Urzędu Skarbowego w G., w której potwierdził, że ubezpieczony w deklaracjach PIT – 5 składanych w tym Urzędzie za miesiące od lipca do września 2000r. wykazał przychód z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, zaś za lata

2001 – 2010 wykazał przychód zerowy.

W odwołaniu od powyższych decyzji ubezpieczony domagał się ich zmiany i wyłączenia go z podlegania obowiązkowym ubezpieceniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej za okres od 1 stycznia 2000r. Podniósł, że faktycznie nie prowadzi działalności gospodarczej od stycznia 2000r., czego dowodem, w jego ocenie, jest składanie za ten okres zerowych deklaracji podatkowych. Zaznaczył nadto, że od kwietnia 1998r. prowadzi ze Skarbem Państwa spór o zwrot nadpłaconego podatku od towarów i usług w kwocie 850.000zł oraz odsetek za 14 lat. Wskazał, iż nie wyrejestrowywał działalności gospodarczej w obawie, że w takim wypadku może mu zostać odmówione prawo do zwrotu spornego podatku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko. Nadto wniósł o zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniósł, że wobec braku zawieszenia działalności gospodarczej w Urzędzie Skarbowym, przy równoczesnym braku zeznania podatkowego za rok 2000 i wykazaniu w deklaracjach podatkowych PIT – 5 przychodu za okres od lipca do września 2000r. ZUS uznał, iż skarżący prowadził działalność gospodarczą od 1 stycznia 1999r. do końca okresu, za który w Urzędzie Skarbowym wykazywał przychody z tej działalności, tj. do 30 września 2000r. Dalej organ rentowy zaznaczył, że z definicji działalności gospodarczej wynika jej cel zarobkowy, który przez odwołującego okresowo był osiągany. Zatem ZUS uznał, że odwołujący nie obalił domniemania, iż skoro był wpisany do rejestru działalności gospodarczej, to faktycznie działalność tą prowadził. Nadto organ rentowy zauważył, że twierdzenia odwołującego o zaprzestaniu prowadzenia od stycznia roku 2000 działalności gospodarczej, nie zostało przez niego wykazane. i podlega z tego tytułu obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony, J. T. uzyskał wpis do ewidencji osób prowadzących działalność gospodarczą w Urzędzie Miejskim w G. w zakresie działalności reklamowej i handlowej pod numerem (...). W Rejestrze powyższym ujęto, że działalność jest prowadzona od 17 maja 1995r. w ramach spółki cywilnej (...) – Handlowa.

Z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej ubezpieczony nie złożył zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych.

W oparciu o pisemną informację Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. (k.6 akt ZUS) ustalono, że J. T. figuruje w ewidencji tego (...) jako wspólnik spółki cywilnej (...) i (...). W deklaracjach rozliczeniowych PIT – 5 wykazał przychód z działalności gospodarczej za miesiące od lipca do września 2000r. W zeznaniach podatkowych za lata 2001 – 2010 wykazywał przychód zerowy, z kolei za rok 2000 zeznania takiego nie złożył. Nie odnotowano również zawieszenia wskazanej wyżej działalności.

Pismem z dnia 14 maja 2013r. (...) Oddział w Z. poinformował odwołującego o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w zakresie ustalenia okresów podlegania przez niego z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej do ubezpieczeń społecznych.

J. T. nie wziął udziału w tym postępowaniu wyjaśniającym i nie składał żadnych dowodów.

W związku z powyższym organ rentowy w dniu 24 czerwca (...) wydał dwie pierwsze zaskarżone decyzje.

Ubezpieczony w uzasadnieniu odwołania od tych decyzji ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że od stycznia 2000r. przedmiotowej działalności faktycznie nie prowadzi, a nie dokonał dotychczas jej likwidacji, czy choćby zawieszenia z obawy na powołanie tej okoliczności przez Urząd Skarbowy w jego sporze ze Skarbem Państwa o zwrot nadpłaconego podatku VAT.

Po ponownym przeanalizowaniu zgromadzonej dokumentacji (...) Oddział Z. w dniu 26 sierpnia 2013r. wydał trzecią zaskarżoną decyzję.

W toku procesu Sąd w oparciu o wiarygodną informację Urzędu Skarbowego (k.20) ustalił, że ubezpieczony z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej rozliczał się na zasadach ogólnych w zeznaniach podatkowych, przy czym zeznań takich nie złożył za lata 1999 – 2000 oraz deklaracji podatkowych za okres od stycznia do listopada 1999r. , od stycznia do czerwca 2000r. i od października do listopada 2000r. Z kolei w deklaracjach za miesiące od lipca do września 2000r. wykazywał przychody. Nadto wskazano, że odwołujący w okresie od lutego 1998r. do września 1999r. był zarejestrowany jako płatnik podatku VAT, jednak wbrew temu, co twierdzi, nie posiada wierzytelności z tytułu nadpłaty tego podatku, a wręcz przeciwnie decyzją Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 8 lutego 2001r. nr (...) /730”c” / (...) określono dla J. T. wysokość zobowiązania podatkowego do zapłaty, w związku z uznaniem, że deklarowana przez niego do zwrotu kwota tego podatku, jest nienależna.

Następnie w oparciu o odpis wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 4 lutego 2005r., w sprawie I SA/Ka 2306/03 (k.30-37 verte) Sąd orzekający w niniejszej sprawie ustalił, że wyrokiem tym Sąd Administracyjny oddalił

skargę J. T. na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w K. z dnia 12 września 2003r. nr (...) /ASz, na mocy której utrzymano w mocy opisaną wyżej decyzję Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 8 lutego 2001r. W uzasadnieniu tego wyroku WSA wskazał, że z zebranego materiału dowodowego wynika, że zwrot nadpłaconego podatku VAT skarżącemu nie przysługuje, bowiem transakcja handlowa w oparciu o którą obliczono tą nadpłatę, była czynnością prawną zmierzającą do obejścia prawa i miała na celu wyłudzenie z budżetu państwa nienależnego zwrotu różnicy podatku.

Dalej Sąd ustalił, iż postanowieniem z dnia 21 października 2013r. w sprawie (...) SA/GI 389/12 (k.28-29 verte) Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. odrzucił skargę Agencji Handlowo – Usługowej (...) s.c. w G. J. T. i T. R., w przedmiocie wznowienia postępowania sądowego zakończonego wyrokiem tego Sądu w opisaney wyżej sprawie I SA/Ka 2306/03.

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił na podstawie: akt organu rentowego, pisemnej informacji Naczelnika II Urzędu Skarbowego w G. oraz odpisów deklaracji podatkowych odwołującego za miesiące od lipca do września 2000 (k.20-23) oraz odpisy orzeczeń Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 4 lutego 2005r. (k.30-37 verte) i z dnia 21 października 2013r. (k.28-29 verte).

Sąd ocenił zgromadzony materiał dowodowy jako kompletny i wiarygodny, a poprzez to – mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Równocześnie Sąd pominął dowód z wyjaśnień odwołującego w charakterze strony, gdyż pomimo prawidłowego wezwania go do uczestnictwa w procesie, nie stawiał się on bez jakiegokolwiek usprawiedliwienia swojej nieobecności na rozprawie w dniu 13 listopada 2013r. i w dniu 12 lutego 2014r.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego, J. T. nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że J. T. zarejestrował w Urzędzie Miejskim w G. działalność gospodarczą nr (...), z zaznaczeniem rozpoczęcia tej działalności od dnia 17 maja 1995r.

Wobec wydania decyzji z dnia 26 sierpnia 2013r., zmieniającej jedynie częściowo decyzje z dnia 24 czerwca 2013r., przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy w okresie od 1 stycznia 1999r. do 30 września 2000r. odwołujący podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia ww. działalności gospodarczej o nr (...) oraz czy miał obowiązek opłacania składek na Fundusz Pracy z tytułu prowadzenia ww. działalności gospodarczej.

Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym reguluje ustawa z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.).

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt. 5 i art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt. 4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2009r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.), zwanej dalej ustawą systemową, osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Obowiązek ubezpieczenia powstaje od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Po myśli art. 9 ust. 1a ww. ustawy pracownik posiadający jednocześnie dodatkowy tytuł do ubezpieczeń (inny niż pracowniczy), którego podstawa wymiaru składek z tytułu stosunku pracy jest niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia – podlega ubezpieczeniom również z dodatkowego tytułu do ubezpieczeń.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych. Obowiązek zgłoszenia osoby prowadzącej działalność gospodarczą spoczywa na tej osobie (ust.3).

Działalność gospodarcza w rozumieniu, obowiązującej w spornym okresie, ustawy z dnia 23 grudnia 1988r. o działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 41, poz. 324 ze zm.) jest to działalność zarobkowa wymieniona w tych przepisach, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Zgodnie z poglądem utrwalonym w orzecznictwie, okresem ubezpieczenia osób prowadzących działalność gospodarczą jest przypadający w okresie podlegania obowiązkowi ubezpieczenia okres rzeczywistego prowadzenia tejże działalności (vide: wyrok SN z dnia 14 kwietnia 1999r., II UKN 570/98, publik. OSNAPiUS z 2000r. Nr 13, poz. 518; wyrok SN z dnia 31 marca 2000r., II UKN 257/99, publik. (...))

z 2001r. Nr 18 poz. 564). W razie, gdy nie doszło do rozpoczęcia działalności albo wystąpiły przeszkody uniemożliwiające jej prowadzenie, obowiązek ubezpieczenia nie występuje.

Samo pojęcie prowadzenia działalności gospodarczej jest ujmowane szeroko. Mieszczą się w nim nie tylko faktyczne czynności należące do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych. Działalność gospodarcza obejmuje także działania przygotowujące, zdobywanie uprawnień, poszukiwanie klientów, oczekiwanie na kolejne zamówienia. Równoznaczna z prowadzeniem działalności gospodarczej jest gotowość do realizacji zadań objętych zakresem konkretnej działalności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 grudnia 2003r., III AUa 1531/03, OSAB 2004/1/51; postanowienie SN z dnia 17 lipca 2003r., II UK 111/03, OSNP 2003/17/1 wkładka).

Należy też zwrócić uwagę, że sam wpis do ewidencji działalności gospodarczej (zarejestrowanie) ma charakter deklaratoryjny. Istnienie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o faktycznym prowadzeniu tej działalności, ale prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Domniemanie to może być obalone (por. wyrok SN z dnia 14 września 2007r., III UK 35/07, LEX nr 483284, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 marca 2006r., III AUa 2850/04, LEX nr 217125).

„Określenie przez samego przedsiębiorcę daty rozpoczęcia działalności gospodarczej wpisywanej do ewidencji powoduje istnienie domniemania faktycznego, że z tą datą działalność gospodarcza została podjęta i jest prowadzona aż do czasu jej wykreślenia z ewidencji. "Domniemanie faktyczne ma znaczenie dowodowe i może być obalone, co oznacza, iż czasookres prowadzenia działalności gospodarczej wynikający z wpisu do ewidencji może być korygowany, lecz czynność ta musi być powiązana z wynikami postępowania dowodowego” (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 28 stycznia 2009r., (...) SA/Wa (...), LEX nr 489317).

Zaistnienie przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej musi być rzeczywiste, co oznacza, że ubezpieczonego obciąża obowiązek wykazania wystąpienia okoliczności niezwiązanych z warunkami wykonywania działalności gospodarczej, uniemożliwiających jej faktyczne prowadzenie przez pewien okres czasu.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela stanowiska wyrażone w powołanych wyżej orzeczeniach.

Należy również w tym miejscu wskazać, że to na odwołującym spoczywa obowiązek obalenia powyższego domniemania, w szczególności wykazania, że pomimo posiadania aktualnego wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, działalność taka faktycznie nie była prowadzona.

Trzeba podkreślić, że jedną z zasad w postępowaniu cywilnym, a takim również jest postępowanie z zakresu ubezpieczeń społecznych, jest zasada kontradyktoryjności. To na stronach spoczywa ciężar dowodzenia swoich racji.

W myśl art. 6 kodeksu cywilnego, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zatem w niniejszej sprawie ciężar udowodnienia, że decyzja ZUS jest nieprawidłowa spoczywa na odwołującym.

W przedmiotowej sprawie nie jest sporne, że od dnia 17 maja 1995r. do nadal odwołujący ma zarejestrowaną działalność gospodarczą. Przedmiotem sporu pozostaje, czy w spornym okresie, tj. od 1 stycznia 1999r. do 30 września 2000r. ubezpieczony faktycznie prowadził działalność gospodarczą. Ubezpieczony powoływał się na okoliczność, że faktycznie od początku roku 2000 działalności gospodarczej nie prowadził. Należy jednak zauważyć, iż jak wynika z zebranego materiału dowodowego skarżący, J. T. dokonał wpisu do ewidencji działalności gospodarczej i faktycznie podjął prowadzenie tej działalności. Nadto w spornym okresie nie obalił domniemania, że faktycznie prowadził działalność gospodarczą. Wręcz przeciwnie ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że działalność gospodarcza była przez niego faktycznie wykonywana. Mianowicie w oparciu o wiarygodne informacje Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. wykazano, że odwołujący składał deklaracje podatkowe do tego

urzędu skarbowego, w których za okres od lipca do września 2000r. wykazywał przychody z tytułu prowadzenia tej działalności. Należy zatem uznać, że najpóźniej do końca września 2000r. działalność ta faktycznie była prowadzona, skoro generowała przychody podlegające rozliczeniu, zgodnie z przepisami podatkowymi.

Dalej odwołujący podnosił, że nie zlikwidował ani nie zawiesił prowadzenia działalności gospodarczej z obawy przed odmową, z tego tytułu wypłaty dochodzonych przez niego od Skarbu Państwa należności podatkowych wynikających, w jego ocenie, z nadpłaconego w związku z prowadzeniem tej działalności, podatku VAT. Również i w tym zakresie odwołujący nie wykazał zasadności swoich twierdzeń, a wręcz przeciwnie z odpisów orzeczeń Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. jednoznacznie wynika, że skargi J. T. na decyzje organów skarbowych, w przedmiocie ewentualnych jego uprawnień do zwrotu podatku, zostały prawomocnie załatwione w sposób odmowny. W szczególności ostatecznie utrzymana została w mocy decyzja Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. o stwierdzeniu wobec odwołującego obowiązku zapłaty podatku VAT, a nie jak twierdzi ubezpieczony, jego zwrotu.

W związku z powyższym Sąd uznał, że J. T. nie wykazał, że w spornym okresie faktycznie działalności gospodarczej nie prowadził. W ocenie Sądu odwołujący takiej próby nawet nie podjął, bowiem ograniczył się wyłącznie do podniesienia w odwołaniu opisanych wyżej zarzutów. Następnie w jakimkolwiek stopniu nie uczestniczył w toku procesu i nie składał wniosków dowodowych na poparcie swoich twierdzeń. Nadto mimo prawidłowego wezwania na termin rozprawy, w celu złożenia wyjaśnień w charakterze strony, pod rygorem pominięcia tego dowodu w razie jego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa, dwukrotnie nie stawił się na terminie rozprawy i w żadnej mierze nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

Reasumując, Sąd ustalił, że odwołujący w spornym okresie prowadził działalność gospodarczą na podstawie zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej o numerze (...).

W konsekwencji poczynionych ustaleń Sąd uznał, iż J. T. od 1 stycznia 1999r. do 30 września 2000r. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze również fakt, że początkowo w decyzjach z dnia 24 czerwca 2013r. organ rentowy orzekł o obowiązku podlegania przez odwołującego ubezpieczeniom społecznym za okres od 1 stycznia 1999r. do 14 kwietnia 2004r. i od 1 września 2004r. do nadal. Następnie jednak wydał decyzję zamienną z dnia 26 sierpnia 2013r. w której częściowo uznał racje odwołującego i ograniczył okres, za który orzeczono wobec odwołującego obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Stosownie do treści art. 477¹³ k.p.c., zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji uwzględniającej w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części.

Mając na względzie powyższe, z mocy art. 477¹³, Sąd orzekł, jak

w punkcie pierwszym sentencji, a rozstrzygnięcie zawarte w punkcie drugim oparł sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust 2 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w punkcie trzecim orzeczenia.

SSO Mariola Szmajduch

Zarządzenie:

1. uzasadnienie odnotować,

2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć odwołującemu z pouczeniem,

3. kalendarz 14 dni lub z wpływem.

G., dnia 14.01.2014

HŁ